

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/77/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122207080
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2122207080.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Jozef Mačej a sudcov: JUDr. Ľuboslava Vanková a Mgr. Matúš Staríček v spore žalobkyne: A. B., narodená XX.X.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, E., zastúpená: JUDr. Eva Koleničová, s.r.o., IČO 53 598 806, Dolné Dubové 249, proti žalovaným: 1. F. G., narodený XX.X.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, E., 2. H. G., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, E., zast. advokátom: JUDr. Marcel Ružarovský, A. Žarnova 11C, Trnava, o 2.100 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalovanej 2 proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 17C/55/2022-73 zo dňa 11.10.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej m
e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaná 2 m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej 2 povinnosť zaplatiť žalobkyni 2.100 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2.100 eur od 7.4.2022 do zaplataenia, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu jej plnenia zaniká povinnosť žalovaného 1 plniť uložená platobným rozkazom Okresného súdu Trnava č.k. 17C/55/2022-25 zo dňa 12.12.2022 a v rozsahu plnenia žalovaného 1 zaniká povinnosť plniť žalovanej 2 uložená týmto rozsudkom a výrokom II. uložil povinnosť žalovanej 2 nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % s tým že v rozsahu jej plnenia zaniká povinnosť žalovaného 1 plniť uložená Platobným rozkazom Okresného súdu Trnava č.k. 17C/55/2022 - 25 zo dňa 12.12.2022 a v rozsahu plnenia žalovaného 1 zaniká povinnosť plniť žalovanej 2. uložená týmto rozsudkom a osobitným uznesením o výške náhrady trov konania, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 37, § 41, § 100 ods. 1, § 488, § 489, § 511, § 517, § 563, § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z“), čl. 8, § 132 ods. 1, § 150 ods.1, § 191 ods. 1, § 151 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o pôžičke, táto bola aj reálne poskytnutá, uvedená skutočnosť nebola sporná, žalovaná 2 poskytnutie pôžičky nepopierala. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol platobným rozkazom č.k. 17C/55/2022-25 zo dňa 12.12.2022 a uložil žalovaným 1, 2 spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.100 eur a príslušenstvom, spolu s povinnosťou zaplatiť jej náhradu trov konania v plnom rozsahu. Voči žalovanému 1 sa stal platobný rozkaz právoplatný a vykonateľný dňom 5.4.2023, nakoľko voči nemu

nepodal odpor. Žalovaná 2 podala voči platobnému rozkazu odpor, čím došlo k jeho zrušeniu v časti uloženia povinnosti žalovanej 2. Sporná bola skutočnosť ohľadne toho, kedy bola pôžička poskytnutá, a s tým súvisiaca skutočnosť o premlčaní nároku na vrátenie pôžičky, rovnako bolo sporné aj to, či žalovaná 2 pôžičku aj uhradila. Premlčanie nároku, ako aj to, že pôžička bola splatená, žalobkyňa popierala.

4. Pri hodnotení vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa poskytnutie pôžičky preukazovala listinou – zmluvou o pôžičke (č. I. 8) s dátumom uzatvorenia 26.5.2019. Žalovaná 2 uvádzala, že zmluva bola len akýmsi potvrdením o uzatvorení zmluvy o pôžičke, zmluva mala byť uzatvorená v roku 2014, čo vyvodzuje z údajov v písomnej zmluve o splatnosti prvej splátky v júni 2014, splatnosť podľa žalovanej 2 mala nastať dňa 10.8.2017, a to poslednou splátkou vo výške 80 eur splatnou dňa 10.8.2017, kedy by bola splatená celá suma pôžičky, premlčacia lehota by uplynula tak už dňa 10.8.2020. Súd prvej inštancie mal za to, že ak strany poskytnutie pôžičky nepopierali, pričom táto bola poskytnutá v hotovosti, súd prvej inštancie považoval za relevantný k ustáleniu dátumu jej poskytnutia práve dátum uvedený v zmluve o pôžičke, pričom žalovaná 2 ničím nepreukázala, že pôžička bola poskytnutá v iný dátum. Ak aj žalovaná 2 odkazovala na rozpor splatnosti prvej splátky k dátumu 6/2014, ktorý dátum predchádza dátumu uzatvoreniu zmluvy na nej uvedený – t. j. 26.5.2019, toto nepreukazuje uzatvorenie pôžičky v roku 2014. Uvedené údaje ohľadne vymedzenia splatnosti pôžičky súd prvej inštancie vyhodnotil ako neurčité. Názor žalovanej 2 ohľadne premlčania pôžičky tak súd prvej inštancie nepovažuje za správny.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. Nakoľko žalobkyňa bola v konaní plne úspešnou sporovou stranou, súd vo výroku súdneho rozhodnutia rozhodol o jej nároku na náhradu trov konania voči žalovanej 2 tak, že tento bol daný v plnom rozsahu.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná 2 z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p.. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 220 ods. 3 C.s.p.. V odvolaní ďalej uviedla, že pôžička nebola poskytnutá dňa 26.5.2019, nakoľko Zmluva o pôžičke bola reálny právny úkon, teda podstatný bol okamih odovzdania peňazí, nie dátum podpisu zmluvy. Od počiatku popierala, že by pôžička bola poskytnutá v roku 2019 a tvrdila, že bola poskytnutá v roku 2014, kedy si žalobkyňa brala revolvingový úver v spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., ktorý jej a jej manželovi (žalovaný 1) následne odovzdala, nakoľko im pôžičku v tom čase banka neposkytla. Tvrdenia žalobkyne o stiahnutí vzoru zmluvy z internetu považovala za klamlivé, pretože samotná zmluva o pôžičke presne odkazovala na „čerpanú sumu od firmy Tesco “ a prvú splátku viazala na 6/2014, kedy bola reálne poskytnutá pôžička, spoločnosť Tesco v tomto prípade ako finančný agent sprostredkovalo pre spoločnosť Home Credit Slovakia, a. s. spotrebiteľské úvery, preto odkaz na „firmu Tesco“. Ako sporný vnímala dátum uzatvorenia, resp. poskytnutia pôžičky a dátum splatnosti, pričom podľa jej názoru žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepredložila žiaden nový dôkaz, a teda spornosť ohľadom poskytnutia pôžičky neodstránila, a preto mal byť nárok zo zmluvy premlčaný. Ďalej v odvolaní poukazovala na to, že ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu. Dlžník bol v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol veriteľom požiadany o jeho splnenie. Ak mal veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, mal právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania bol preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim bol preto bezpochyby deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol. Odvolateľka mala za to, že súd prvej inštancie riadne neodôvodnil prečo odmietol ňou prezentovaný názor k posúdeniu premlčania, nakoľko riadne odôvodnenie je súčasťou práva na spravodlivý proces, mala za to, že jej toto právo bolo porušené. Rovnako bol zrejмый aj dátum prvej a nasledujúcich splátok, pričom splátky boli splatné do 10. dňa v mesiaci počnúc 6/2014. Podľa názoru odvolateľky aj tu sa preukazuje, že pôžička bola poskytnutá v roku 2014, pretože vzor z internetu by nepoznal špecifické okolnosti prípadu medzi stranami sporu. Vo svojom odvolacom návrhu žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uplatnila si nárok na trovy odvolacieho konania.

7. K odvolaniu žalovanej 2 podala vyjadrenie žalobkyňa, ktorá uviedla, že žalovaná 2 neuniesla dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním svojho tvrdenia o tom, že pôžička nebola poskytnutá v deň uvedený v zmluve o pôžičke. Ďalej tvrdila, že v súlade s princípom kontradiktórnosti sporového konania, mala žalovaná 2 svoje tvrdenia, a to jednak o dodatočne dopísanom dátume podpisu zmluvy o pôžičke, ako aj o poskytnutí pôžičky v roku 2014, relevantne preukázať. Mala za to, že súd prvej inštancie

správne vyhodnotil vykonanie navrhnutého dôkazu – dopytov na spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s. za účelom zistenia, akú zmluvu uzatvorila žalobkyňa s danou spoločnosťou, aká suma bola splácaná na daný úver a pod., keďže z ničoho nevyplývalo, že pôžička vyplývajúca z predloženej zmluvy o pôžičke by mala byť splácaná priamo na účet spoločnosti Home Credit Slovakia. Počas konania pred súdom prvej inštancie poukázala na to, že zmluva o pôžičke jasne a zrejme upravuje, že dlžník má vrátiť veriteľovi dlh v hotovosti v mieste bydliska veriteľa. Podľa jej názoru sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal s argumentmi žalovanej 2, pričom poukázala na rozdiel medzi kasačnou a precedenčnou záväznosťou rozhodnutí súdov vyššej inštancie. V závere vyjadrenia dodala, že sa v plnej miere stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o tom, že súd prvej inštancie nemal nahrádzať dôkaznú núdzu strán, ktoré mala strana určiť pre priaznivé rozhodnutie vo veci. Žiadala odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

8. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná 2, ktorá uviedla, že žalobkyňa nepreukázala konkrétny deň poskytnutia pôžičky. Ďalej uviedla, že aj súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia uviedol, že dátum uzatvorenia, resp. poskytnutia pôžičky, je sporný, avšak nebol predložený žiaden dôkaz, ktorý by to potvrdzoval. Tvrdila, že na účinné popretie postačí, ak druhá strana poprie skutkové tvrdenia a uvedie vlastné, tým sa skutkové tvrdenie žalobkyne stalo sporným, a teda žalobkyňa ako nositeľ dôkazného bremena mala predložiť dôkazy, že pôžička bola poskytnutá ku dňu 26.5.2019. Za paradoxné považovala aj to, že pred súdom prvej inštancie žalobkyňa popisovala, že išlo o zmluvu stiahnutú z internetu, teda ani nevedela, čo v nej presne je (a úplne náhodou zmluva stiahnutá z internetu obsahovala odkaz na úver od Home Credit poskytovaný prostredníctvom sprostredkovateľa Tesco a výšku splátok podľa daného úveru). Ďalej poukazovala na to, že súd prvej inštancie prevzal závery len z jedného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zatiaľ čo sa nezaoberal radom rozhodnutí, ktoré sa týkajú problematiky premlčania. V závere uviedla, že na svojom odvolaní trvá a žiada odvolací súd, aby rozhodol ako uviedla v odvolacom návrhu.

9. K vyjadreniu žalovanej 2 sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že žalovaná 2 sa snaží bezdôvodne na ňu prenášať dôkazné bremeno v súvislosti so svojimi tvrdeniami. Podľa jej názoru preukázala predložením zmluvy o pôžičke s dátumom poskytnutia pôžičky deň poskytnutia pôžičky a bola to žalovaná 2, ktorá nepreukázala žiadne relevantné dôkazy odôvodňujúce rok 2014. Ďalej tvrdila, že keďže žalovaná 2 neunesla dôkazné bremeno, súd prvej inštancie správne ustálil tieto sporné skutočnosti v prospech tvrdení žalobkyne. V závere uviedla, že sa plne pridržiava svojho predchádzajúceho vyjadrenia a má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil otázku premlčania.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za vecne správny, a to pre nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie (§ 388 C.s.p.).

11. V danej veci má odvolací súd za to, že v zmysle čl. 8 C.s.p., ako aj judikatúry, ten, kto niečo tvrdí, v tomto prípade dlžníčka (žalovaná 2), že zmluva bola uzavretá v roku 2014, preto ona musí preukázať reálne poskytnutie pôžičky v roku 2014, lebo ak dôkazy nebudú, súd vyhodnotí jej tvrdenie ako nepreukázané, jej tvrdenie neprijme, a v konaní sa bude držať formálneho dátumu uvedeného v listine, ako to učinil aj súd prvej inštancie.

12. Ustanovenie § 563 O.z. sa aplikuje na prípady, v ktorých čas plnenia záväzku nebol určený žiadnym zo štandardných spôsobov. Ide teda o situácie, kedy splatnosť nebola medzi účastníkmi výslovne ani mlčky dohodnutá, nevyplýva z povahy záväzku, nebola stanovená právnym predpisom ani rozhodnutím príslušného orgánu.

13. Ak je v zmluve ponechané určenie času plnenia na vôli veriteľa, ide o jednostranné oprávnenie v prospech veriteľa (porovnaj § 342 ods. 3 Obchodného zákonníka). V takomto prípade dlžník nie je oprávnený splniť svoj záväzok skôr, než nastane veriteľom určený čas. Dohoda o ponechaní splatnosti na vôli veriteľa sa preto nepovažuje za dohodu o určení konkrétneho dátumu splatnosti. Právo určiť okamih splnenia zostáva výlučne v dispozícii veriteľa.

14. V prípade, že čas plnenia nebol dohodnutý a zároveň nebol zverený na určenie dlžníkovi, veriteľ je oprávnený vyzvať dlžníka na splnenie záväzku kedykoľvek, dokonca aj nasledujúci deň po uzavretí zmluvy. Dlžník je následne povinný splniť predmet záväzku v deň nasledujúci po doručení výzvy na plnenie (tzv. upomienky), pokiaľ z jej obsahu nevyplýva iný deň splatnosti. V takom prípade sa za splatnosť považuje deň určený veriteľom vo výzve.

15. V tejto súvislosti nadobúda význam otázka ochrany dlžníka pred nečinnosťou veriteľa, ktorý má jednostranné oprávnenie určiť splatnosť, avšak túto svoju právomoc neprimerane dlho neuplatňuje. Nemožno totiž opomenúť, že aj dlžník môže mať legitímny záujem na tom, aby sa mohol v primeranom čase zbaviť svojho záväzku. Takouto ochranou dlžníka je ustanovenie o premlčaní, ktorým sa limituje výkon subjektívneho práva veriteľa v prípade, že si svoje právo neuplatní v zákonom stanovenej lehote.

16. Podľa § 101 O.z. je všeobecná premlčacia doba trojročná a začína plynúť odo dňa, keď mohlo byť právo prvýkrát vykonané. Ak je splatnosť ponechaná na vôľu veriteľa, momentom prvej objektívnej možnosti vykonania práva je deň nasledujúci po vzniku právneho vzťahu (t.j. po uzavretí zmluvy), a nie deň, kedy veriteľ skutočne určí splatnosť. Uvedený výklad potvrdzuje aj judikatúra (napr. R 28/1984), podľa ktorej by akceptovanie názoru, že premlčacia doba začína plynúť až od okamihu určenia splatnosti veriteľom, viedlo k nežiaducemu a neprípustnému posunu začiatku plynutia premlčacej doby na neurčitý čas, čím by sa poprel účel inštitútu premlčania.

17. Tento záver podporujú aj ďalšie rozhodnutia, napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24.6.2003, sp. zn. 1 Cdo 25/03 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24.7.2008, sp. zn. 33 Odo 846/2006, ako aj Rc 104/2011. V súlade so zásadou právnej istoty a dôvery v právo, že práva majú byť uplatnené v primeranej lehote, je preto nevyhnutné, aby veritelia vykonávali svoje oprávnenia včas. Inak sa vystavujú riziku premlčania, pokiaľ dlžník v súdnom konaní uplatní námietku premlčania podľa § 100 ods. 1 O.z.

18. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že všeobecná premlčacia doba v prípadoch, kde čas plnenia nebol určený a bol ponechaný na vôľu veriteľa, začína plynúť odo dňa, keď bolo možné právo na plnenie prvýkrát objektívne uplatniť, t. j. dňom, keď bolo možné podať návrh na súd. Táto koncepcia (tzv. actio nata) je rozhodujúca bez ohľadu na to, či veriteľ právo neuplatnil z dôvodov subjektívnych (nevedomosť o práve) alebo objektívnych (napr. choroba).

19. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že premlčacia doba nároku uplatneného žalobkyňou začala plynúť od doručenia výzvy nebol jeho právny názor správny t.j. zle aplikoval § 101 O.z. v spojení s § 563 O.z., keď nesprávne vyhodnotil moment začiatku plynutia premlčacej doby, keďže vychádzal z okamihu doručenia výzvy na plnenie zo strany žalobkyne. Takýto výklad by však viedol k popretiu účelu inštitútu premlčania a ponechaniu začiatku plynutia lehoty na neurčitý okamih, čo je neprípustné.

20. V dôsledku uvedeného súd prvej inštancie pochybil pri právnom posúdení rozhodujúcej právnej otázky, čím založil vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Ide teda o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., preto odvolací súd rozsudok podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobu voči žalovanej 2 zamietol ako nedôvodnú pretože žalovaná 2 v rámci procesnej obrany vzniesla námietku premlčania, preto nie je povinná plniť záväzok, ktorý je síce právne existujúci, ale už nevymáhateľný.

21. V dôsledku úplného zvrátenia výsledku konania pred súdom prvej inštancie sa plne úspešnou stranou s nárokom na náhradu trov konania stala práve žalovaná 2, preto o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie i odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 2 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej 2 priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie i

odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnom skončení veci.

22. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Súd poučuje strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods.1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).